

## *Konfirmationsprædiken St Bededag 2022*

*Af Henrik Gade Jensen*

I dag er det Store Bededag, men I konfirmander og familie tænker nok mere på det som konfirmationsdagen. Det er helt ok.

Store Bededag stammer fra 1686, hvor man samlede mange bods- og faste- og bede-dage til én samlet stor bededag, og som så falder på 4. fredag efter påske.

Der har været tale om at afskaffe Store Bededag, fordi den ikke har noget belæg i Bibelen. Modsat alle vore andre helligdage som jul, påske, pinse og Kr. Himmelfart, så har de et belæg i Ny Testamente, de handler om begivenheder i Jesu liv.

St. Bededag er derfor også kun helligdag i Danmark, hvorfor det har været en god dag at handle toldfrit ind syd for grænsen.

X

Bededag?! Hvorfor skal vi bede? Bøn er jo ingen ønskeliste, vi skal ikke bede om en ny bil eller at vinde i lotto. Det ved vi, er meningsløst.

Vi beder, fordi vi aldrig alene kan mestre vores tilværelse.

Vi beder, fordi vi har brug for andre, brug for andet end os selv, brug for noget større end lille mig.

Vi beder, fordi vi aldrig ved, hvordan morgendagen bliver eller fremtiden arter sig.

Vi beder, fordi det er godt for os at være alene med vore tanker, tænke os om, og få ro i sjælen.

Vi beder, fordi bønnerne også giver os selverkendelse og klarhed over, hvad vi selv kan, og hvad der ikke står i vores egen magt.

Vi beder, fordi vi også beder om forladelse, om at undskylde, for det gode vi ikke fik gjort, eller det onde vi var med til at lade ske.

Vi beder også for hinanden, at vi forlader vore syndere, som vi også forlader andre deres syndere.

Vi beder også for en bedre verden, en verden med mindre krig, mindre ufred, mindre sult, mere fred og forsoning.

Men vi beder også i visheden om, at vi mennesker selv er årsag til mange af verdens fortræd og fortrædeligheder.

Derfor beder vi også til, at jeg og hvert menneske vil gøre mod andre, det som vi vil at andre skal gøre mod os.

X

Og dette sidste hører vi netop i dagens tekst, Jesus siger: "Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem. Sådan er loven og profeterne."

Og vi har hørt det før, vi kender det godt, dette med at du skal handle sådan, som du vil have andre skal gøre mod dig.

Så vi er næsten vænnet til det. Og det er godt.

Men på Jesu tid var det voldsomt og revolutionerende.

Også at Jesus siger: sådan er loven og profeterne.

Altså Jesus siger, at alle andre før ham har ment det samme som ham nu!

For det har de slet ikke.

Før Jesu tid var loven den gamle Moselov, en detaljeret beskrivelse af, hvad israelitterne måtte gøre, hvem de måtte være sammen med, hvad de måtte spise, hvordan de skulle gå klædt, hvor mange skridt de måtte gå på en sabbat osv.

Det var den gamle lov, profeternes lov.

Og vupti siger Jesus, at nu skal den gamle lov og profeternes lov sammenfattes i det ene bud: elsk din næste som dig selv. Eller vær overfor dit medmenneske, som du også gerne vil have, at han eller hun skal være overfor dig.

Og det var også med til at gøre Jesus forhadet og foragtet blandt sin samtids ypperstepræster, at han ignorerede de mange små påbud og forbud og alene sammenfattede det hele i et universelt kærlighedsbud til hvert enkelt menneske på den hele runde jord.

Det blev det nye, det var den nye aftale mellem Gud og mennesker, det blev det nye testamente.

Men Jesus siger ikke, og det skal vi også have med, at vi ikke skal løbe rundt og gøre godt her og der og alle vegne og glemme sin skole, sit arbejde, sin familie.

På engelsk har man et udtryk, Do-gooders, for dem der vil gøre godt hele tiden, altid, uden grænser. Så bliver det til en tvang og en rastløshed og måske en flugt væk fra dagligdagen.

Lad mig slutte med at referere, hvad den russiske forfatter Fjodor Dostojevski skrev til en ulykkelig velhavende kvinde og moder. Damen havde skrevet til forfatteren, fordi hun syntes, at hun var nærmest egoistisk ved at bruge så meget tid på sin lille søn, mens der var så meget fattigdom og lidelse rundt omkring dem. Og det har der jo især været dengang.

Dostojevski svarer hende, at hun ikke skal gå rundt med skyldfølelse over verden og al dens elendighed, men at hun med god samvittighed skal opdrage sin søn – ”sørg for at deres barn føler deres godhed og optager den i sig også for sit senere liv og – de kan tro mig – de har dermed til fuldeste mål opfyldt deres pligter mod deres barn, thi de har ganske umiddelbart vist det, at det gode er godt.”

Og så tilføjer Dostojevski, at selvom mange mennesker længes efter en stor virkekreds, og vil redde verden, så er det ”en uvurderlig ting at være et eksempel på det gode også i en lille kreds. Det kommer ikke an på, om man har indflydelse på ti mennesker eller på hundrede. Den faste vilje til altid at være sanddru i væsen, handling og tale vil uimodståeligt øve som virkning på de mennesker, der omgiver dem, vække dem af deres letsind eller sløvsind. Alene dette er en dåd”.

Når vi har bisættelser her fra en af vore kirker, og vi tager afsked med en 80 eller 85-årig mormor eller farmor, så sker det tit at børnebørnene står og græder ved kisten, før den køres bort.

Så ved jeg, at det var et menneske, som var et eksempel, som øvede indflydelse, som var et prægtigt menneske – også selvom vedkommende måske aldrig havde været udenfor Lolland.

Vi skal være et eksempel i vores nære omgivelser, for vores familie og venner og bekendte, det er opgaven, og det er en opgave for os alle.

Vi skal passe på ikke at forpasse de nære pligter, vores ansvar overfor for vores familie, børn og søskende, mor og far og bedsteforældre, fordi vi bekymres om så meget ondt her i verden.

Der ER ondt i verden, masser, krig og sult og ufred, ikke kun i Østeuropa med krigen dér, men mange steder, overalt, også i vores samfund, og meget mere end vi måske er klar over.

Da jeg selv blev konfirmeret den 7. oktober 1973, brød Yom Kippur-krigen ud samme dag, hvor Israel blev pludseligt overfaldet af sine nabostater og blev voldsomt trængt, og min far skulle høre radioavis hele dagen. Jeg tænkte mest på gaverne.

Og min far blev konfirmeret den 3. oktober 1943 til samme gudstjeneste, hvor min farfar som præst læste en protest mod jødeforfølgelserne (biskoppernes hyrdebrev) op i kirken, så der blev ingen fest, men kun frygt og ængstelse i præstegården den søndag i København.

Jo, der er krig og uro, forfølgelige og frygt til alle tider.

Men opgaven er ikke at tro at kunne undgå det helt og redde verden, men at gøre godt ud fra sig og sine og så være med til at sikre små zoner af tillid og godhed, i familien, mellem sine kære, lokalt.

Og der er altid nok at gøre, være nærværende, lytte til dem nær dig, være tilstede, åbne sit sind, vise godhed.

Sådan lever vi op til Jesu ord i dag.

AMEN